

Regin Smiður

*Grani bar gullið av heiði,
brá hann sínum brandi av vreiði,
Sjúrður vá á orminum,
Grani bar gullið av heiði.*

(1) 1.

Viljið tær nú lýða á,
meðan eg man kvøða
um teir ríku kongarnar,
sum eg vil nú umrøða.

(2) 2.

Sigmund so nevni eg
tann Vølsungsson,
tað var hin unga Hjördis
kona hans var hon.

(3) 8.

Ríða teir í bardagar,
lata har sítt lív,
eftir livir Hjördis,
Sigmundar vív.

(4) 17.

Tað, ið tú hevur í vón hjá tær,
tað er sveinsbarn,
tú fœð tað væl við alvi upp,
tú gev tí Sjúrðar navn.

(5) 32.

Frúgvín læt seg við barni ganga
níggu mánaðir sínar,
til at hennara stundini leið,
hon fœðir ein svein so fríðan.

(6) 36.

Hann vaks upp í ríkinum
til gævuligan mann,
Hjálprek kongurin
fostraði hann.

(7) 40.

Sjúrður kastar reyðum skildri
niður á døkka fold,
tá ið hann hoyrði síns faðirs deyða,
hann sortnaði rætt sum mold.

(8) 49.

Tak tú hesa
svørðislutir tvá,
tær eitt annað javngott
svørð av teim at slá

(9) 51.

Fávnir eitur ormurin,
á Glitraheiði liggur:
Regin hann er góður smiður,
fáum er hann dyggur.

(10) 53.

Gekk hann sær at fossinum,
kastaði stein í á;
hann tók tann av hestunum,
sum ikki veik ífrá.

(11) 56.

Sjúrður loypur á Grana bak
morgun ein so snimma,
síðan reið hann yvir um á
Regin smið at finna.

(12) 63.

Smíða skalt tú mær svørðið
skært og so reint,
bæði skalt tú vega við tí
jarn og so stein."

(13) 69.

Sjúrður gongur at stórum
royndi alv so fast,
sundur hans svørð tá
í tógva lutir brast.

(14) 76.

Hoyr tað, ungi Sjúrður,
smíði eg tær svørð,
hjartað úr orminum,
tað vil eg hava í verð.

(15) 83.

So hoggur hann Sjúrdur
fastliga til,
sundur kleiv hann stiðjan
og stabban við.

(16) 84.

Tað rennur ein á frá keldu upp,
onnur skamt ífrá
Gramm kallar hann svørðið,
á hallargólvi lá.

(17) 89.

Fyrst ríði eg í randargný,
Hundings synir at fella,
so fari eg á Glitraheiði,
tí mæ'r man einki bella."

(18) 90.

Tað var Sjúrdur Sigmundarson,
skortar honum ei eyð,
reið hann tá í randargný,
hann hevndi sín faðirs deyða.

(19) 92.

Allar vá hann Hundings synir,
væl kom hann aftur frá teim,
skamri stund í ríkinum var,
hann reið á Glitraheiði.

(20) 107

Ormur er skriðin á gullinum,
tykist hava grið,
Sjúrdur trívur um benjarkolv,
hann býr sítt svørð nú til.

(21) 110.

Sjúrdur gav so vænt eitt hogg,
tað øllum tókti undur,
tá skalv bæði leyv og lund
og allar veraldar grundir.

(22) 111.

Tá skalv bæði leyv og lund
og allar veraldar grundir,
Sjúrdur brá sínum bitra brandi,
hjó hann um miðju sundur.

(23) 115.

"Regin er tín bróðir,
hann vísti mæ'r veg,
hann er hin versti svíkjari,
deyða vildi hann teg."

(24) 117.

Veg tú nú Regin smið,
sum tú hevur vegið meg,
hann er versti svíkjari,
deyða vil hann teg."

(25) 120.

Sjúrdur gjørdist á hendi heitur,
hann brá sær í munn,
fuglar og so alskyns djór
vóru honum á máli kunn.

(26) 122.

Sjúrdur stokti hjartað
og tað av teini dró,
Regin legðist at drekka
ormsins eiturblóð.

(27) 123.

Regin legðist at drekka
ormsins eiturblóð,
Sjúrdur gav honum banasár
í spori, sum hann stóð.

(28) 126.

Árla var um morgunin,
tað roðar fyri sól,
hann bindur upp á Grana bak
gullkistur tólv.

(29) 131.

Nú skal lætta ljóði av,
eg kvøði ei longur á sinni,
so skal taka upp annan tátt,
og víðari leggja í minni.

<https://www.svl.fo/?p=newsarticle&l=fo&NewsarticleId=670>

Regin Smiður

*Grani bar gullið av heiði,
brá hann sínum brandi av vreiði,
Sjúrdur vá á orminum,
Grani bar gullið av heiði.*

(1) 1.

Viljið tær nú lýða á,
meðan eg man kvøða
um teir ríku kongarnar,
sum eg vil nú umrøða.

(2) 2.

Sigmund so nevni eg
tann Vølsungsson,
tað var hin unga Hjørdis
kona hans var hon.

(3) 8.

Ríða teir í bardagar,
lata har sítt lív,
eftir livir Hjørdis,
Sigmundar vív.

(4) 17.

Tað, ið tú hevur í vón hjá tær,
tað er sveinsbarn,
tú fœð tað væl við alvi upp,
tú gev tí Sjúrdar navn.

(5) 32.

Frúgvín læt seg við barni ganga
níggu mánaðir sínar,
til at hennara stundini leið,
hon fœðir ein svein so fríðan.

(6) 36.

Hann vaks upp í ríkinum
til gævuligan mann,
Hjálprek kongurin
fostraði hann.

(7) 40.

Sjúrður kastar reyðum skildri
niður á døkka fold,
tá ið hann hoyrði síns faðirs deyða,
hann sortnaði rætt sum mold.

(8) 49.

Tak tú hesa
svørðislutir tvá,
tær eitt annað javngott
svørð av teim at slá

(9) 51.

Fávnir eitur ormurin,
á Glitraheiði liggur:
Regin hann er góður smiður,
fáum er hann dyggur.

(10) 53.

Gekk hann sær at fossinum,
kastaði stein í á;
hann tók tann av hestunum,
sum ikki veik ífrá.

(11) 56.

Sjúrður loypur á Grana bak
morgun ein so snimma,
síðan reið hann yvir um á
Regin smið at finna.

(12) 63.

Smíða skalt tú mær svørðið
skært og so reint,
bæði skalt tú vega við tí
jarn og so stein."

(13) 69.

Sjúrður gongur at stórum
royndi alv so fast,
sundur hans svørð tá
í tógva lutir brast.

(14) 76.

Hoyr tað, ungi Sjúrður,
smíði eg tær svørð,
hjartað úr orminum,
tað vil eg hava í verð.

(15) 83.

So hoggur hann Sjúrdur
fastliga til,
sundur kleiv hann stiðjan
og stabban við.

(16) 84.

Tað rennur ein á frá keldu upp,
onnur skamt ífrá
Gramm kallar hann svørðið,
á hallargólvi lá.

(17) 89.

Fyrst ríði eg í randagný,
Hundings synir at fella,
so fari eg á Glitraheiði,
tí mæri man einki bella."

(18) 90.

Tað var Sjúrdur Sigmundarson,
skortar honum ei eyð,
reið hann tá í randagný,
hann hevndi sín faðirs deyða.

(19) 92.

Allar vá hann Hundings synir,
væl kom hann aftur frá teim,
skamri stund í ríkinum var,
hann reið á Glitraheiði.

(20) 107

Ormur er skriðin á gullinum,
tykist hava grið,
Sjúrður trívur um benjarkolv,
hann býr sítt svørð nú til.

(21) 110.

Sjúrður gav so vænt eitt hogg,
tað øllum tókti undur,
tá skalv bæði leyv og lund
og allar veraldar grundir.

(22) 111.

Tá skalv bæði leyv og lund
og allar veraldar grundir,
Sjúrður brá sínum bitra brandi,
hjó hann um miðju sundur.

(23) 115.

"Regin er tín bróðir,
hann vísti mær veg,
hann er hin versti svíkjari,
deyða vildi hann teg."

(24) 117.

Veg tú nú Regin smið,
sum tú hevur vegið meg,
hann er versti svíkjari,
deyða vil hann teg."

(25) 120.

Sjúrður gjørdist á hendi heitur,
hann brá sær í munn,
fuglar og so alskyns djór
vóru honum á máli kunn.

(26) 122.

Sjúrður stokti hjartað
og tað av teini dró,
Regin legðist at drekka
ormsins eiturblóð.

(27) 123.

Regin legðist at drekka
ormsins eiturblóð,
Sjúrður gav honum banasár
í spori, sum hann stóð.

(28) 126.

Árla var um morgunin,
tað roðar fyri sól,
hann bindur upp á Grana bak
gullkistur tólv.

(29) 131.

Nú skal lætta ljóði av,
eg kvøði ei longur á sinni,
so skal taka upp annan tátt,
og víðari leggja í minni.

<https://www.svl.fo/?p=newsarticle&l=fo&NewsarticleId=670>

